

Pivke — marsikaterega potegne nevidna roka pod krhki led . . .

Kako begajo ljudje v tabor — iz tabora . . ., da privedejo in prinesejo, da odženejo živino na Javornik, da se pripravijo na sprejem Turka. — Gospod Postojnski sedi že na konju, Ravanski si gladi brado: »Dobro so stražili na meji! Pohitiva, gospod Bernard, morda dobiva že na potu deželnega sla, ki naznanja, odkod in koliko pride vraga. Zdelo se mi je nekaj . . . Vi pa vsak na svoje mesto! Bojujte se in varujte — Bog bo z nami!«

Izpodbodla sta konja in ropotaje je šlo preko mostu. Za njima je odjezdil oborožen hlapec. Za taborskim zidom pa je zašumelo kakor v panju. Gospa je hodila po prostorih, pripravljenih za begunce, skrbela je, da nasteljejo dekletke sveže slame, da bodo pripravljene obveze in lečila. Urno so se gibale dekletke v kuhinji: kosila bo treba možem, ki bodo stali morda vso noč v boju. Hlapci so nastavljali topove, valili k vratom velikanske kamne in trame, basali puške. Vmes pa so zbijali šale, preko zidov je uhajal dobrodušni smeh. Štefanček se je lovil z otroki po dvorišču,

igrali so se Turka. — Tačas se je ukradla Dana iz kuhinje in je pritekla k Urhu: »Mene je tako strah!«

Stražar grmade se je nasmejale: »Ne bodi neumna! Nerazrušna so vrata in zid! Joj! Ta bo stal, ko ne bo ne nas, ne Turka.«

Dana je zmajala košato glavo: »Zid nad Nerinom je nizek in neutrjen. Da se splazi Turek navzgor . . .« — »Še koza ne more navzgor. Ne boj se! Ne pride paša pote. In če bi prišel in te odpeljal kakor Krempčevo, jaz te počakam, Danica moja!«

Nasmehnila sta se in se pogledala ljubeznivo. Ob goreči grmadi, ob glasu zvona, ki je naznanjal smrt, nista zapazila jezdeca, ki je dervil od Knežaka. Zdramil ju je klic taborskih braniteljev. Hitela sta k slu, raznesel se je bliskoma odgovor: »Malkoč-beg in šestnajsttisoč mož se bliža od Sv. Vida na Reki.«

Hlapci so se zasmejale: »Pozabil je kaj ob Novem letu. Treba mu bo podkrepiti s krepeli spomin, da se ne bo vračal vsak mesec.«

(Dalje.)

POMLADNA MOLITEV.

Zložil Božumil Gorenjko.

Njiva že zorana je,
že povlečena,
polna zrnja zlatega
je sejalnica!

Zdaj mi kani blagoslov
božji na zemljo,
da skali, da obrodi
zrno mi zlato!

In v srpanov vroči čas,
na sobotni dan,
pridi, Jezus, v polje v vas
čez pšenično plan!

In apostoli s teboj
vsi naj pridejo,
da pšeničico zlato
našo vidijo!

Nihče branil jim ne bo,
kakor farizej,
klasja smukati; o daj,
pridi in poglej!

SNEG.

Zložil Alojzij Remec.

Tiho, srce! . . . Glej, cvetove po poti
srebrne siplje nočno nebo,
duši molčita, dve plahi siroti,
roke so mrzle, ugaslo oko.

Skrite so zvezde, najin bodoči
z upom in strahom odkupljeni čas,
dušica, vendar od nježa ne loči
naju življenja ne tema, ne mraz.

